

Digueu-m'ho en vers

L'obra de Marià Manent, diversa i esparsa, es caracteritza, per mi, per ser una de les més «civilitzades» de la nostra cultura. Si aquesta compta amb accents vigorosos com el del *Comte Arnau* de Sagarra, o amb elucubracions mentals i afectives complexes, com les de Carles Riba o J.V. Foix, l'obra de Marià Manent implica un estadi de civilització en el qual la vida que ens envolta, des de l'ordenació dels carrers fins al carrer bibelot que ens acompanya, han assolit un grau de perfecció i refinament envejables. Refinament no vol dir necessàriament decadència. Aquesta distinció em sembla cabdal per a poder valorar l'obra de Manent i gaudir-ne. És massa freqüent creure que la força no pot donar-se unida a la delicadesa. Jo que, per reflexió potser més que per temperament i també per autodefensa, sovint he decantat la balança a favor del primer d'aquests dos factors que ha d'involucrar tota obra de creació, he preuat sempre, i continuo preuant, el treball d'orfebre que presideix la part més aconseguida de la poesia de Marià Manent. Unir imatge, concepte i música i fer-ne un tot indestriable és certament la tasca del poeta, i aquesta tasca, amb una dosi de musicalitat molt superior a la normal, és la que informa els millors dels seus poemes. En una cultura com la nostra, en uns moments en els quals es pot tornar a fer referència al «català que ara es parla» i al «català que ara no es parla», l'empelt de la musicalitat em sembla que constitueix una aportació cabdal.

Al costat dels gramàtics i els grans ordenadors de l'idioma, una llengua també ha de tenir altres arguments de convicció, de seducció, que potser escapen a la potestat d'aquells: la calidesa del verb, el to confidencial, l'accent intimista, l'acoblament interior dels mots entre ells. Marià Manent ha reblat amb eficàcia aquests valors. I si algun «pecat» hi ha en les seves versions, en les seves traduccions, és el d'haver-se decantat sempre, davant les diverses solucions possibles, vers la que més implicava la salvaguarda d'aquests valors. Encara que ens fem grans, i encara que fem l'home, la cançó de bressol la necessitem fins a la mort.

Josep Palau i Fabre

Avui, 23 de maig del 1985